

Arrest

nr. 149 166 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. QUANTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met spionnen van de Macedonische politieke partij VMRO-DPMNE omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de politieke partij voor Egyptenaren 'Sojoez na Egyptyani'.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 56 485 van 22 februari 2011 omdat hij niet aantoonde dat hij zich niet of onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kon/kan beroepen.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart dat de commissaris van de partij SDSM, oud burgemeester van Ohrid Alexandar Petreski, werd opgepakt- en legt een attest neer waarin bevestigd wordt dat hij lid was van de partij 'Unie voor Egyptenaren', dat hij tussen 2002 en 2010 actief was voor SDSM, dat hij in Macedonië problemen kende door zijn politiek engagement, en dat voormalig burgemeester van Ohrid, Alexandar Petreski, gearresteerd is.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat hij niet aannemelijk

maakte dat hij voor zijn problemen geen of onafdoende beroep kon doen op de hulp van de Macedonische autoriteiten, en wordt erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Verzoeker brengt, zo luidt de beslissing, bij zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuw element bij in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt, wordt vastgesteld dat deze elementen louter betrekking hebben op aspecten die niet meteen ter discussie staan, maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat hij in Macedonië over doeltreffende en duurzame nationale beschermings-mogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, waardoor er in zijn geval geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. Verzoeker brengt, aldus de commissaris-generaal, geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. Wat betreft de aanhouding van Alexandar Petreski, wordt erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en die aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat hij in verdenking werd gesteld van het misbruiken van publieke fondsen, vervalsing van geschriften en corruptie, en dat hij op 20 november 2014 werd aangehouden. Dergelijke strafrechtelijke vervolging door de autoriteiten behoort, zo wordt opgemerkt, evenwel tot de soevereine bevoegdheid van een staat. Met betrekking tot het door verzoeker aangebrachte document wordt vastgesteld dat dit stuk bevestigt dat hij lid was van de 'Unie voor Egyptenaren' en van 2002 tot 2010 actief was voor de SDSM, en dat hij door zijn politieke engagement problemen kende in Macedonië. Dit document dat, zo luidt het, overigens een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, kan, aldus de commissaris-generaal, evenwel geen ander licht werpen op voormelde vaststellingen betreffende de beschikbaarheid van doeltreffende en duurzame nationale beschermings-mogelijkheden in Macedonië.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de bestreden beslissing, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het eerder door hem bij onderhavige asielaanvraag neergelegde attest, doch hij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen hieromtrent door de commissaris-generaal werd vastgesteld, met name dat het stuk geen ander licht werpt op de vaststelling dat hij in Macedonië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, waardoor er in zijn geval geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor de door hem ingeroepen problemen met spionnen van de Macedonische politieke partij VMRO-DPMNE nooit enige hulp en/of bescherming bij de Macedonische autoriteiten heeft gezocht. Zijn huidig (en veeleer theoretisch) betoog, waarbij hij verwijst naar als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen over de situatie in en discriminatie van minderheidsgroepen en in het bijzonder Egyptenaren in Macedonië, dat hij niet op (afdoende) bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2015, voert verzoekende partij aan dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten nu zij van Egyptische afkomst zijn. Zij licht toe dat zij worden achtervolgd en gepest en dat zij wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale politie, maar daar weggelachen worden. Verzoekende partij vervolgt dat ook uit de stukken en de informatie waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de personen van Egyptische afkomst gediscrimineerd worden. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij en haar familie reeds sinds 2010 in België verblijven.

Verzoekende partij haar bewering dat zij en haar familie wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale politie, maar daar weggelachen worden, druist manifest in tegen de verklaringen die zij eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde. Verzoekende partij verklaarde toen immers meermaals uitdrukkelijk dat zij voor haar problemen nooit naar de politie is gestapt en de politie zelfs nooit heeft gesproken, dit enerzijds omdat haar belagers haar gewaarschuwd hadden dat ze haar en haar gezin iets zouden aandoen mocht zij naar de politie gaan en zij dus bang was dat zij terug aangevallen zou worden, en anderzijds omdat de politie, mocht zij toch klacht indienen, haar en haar gezin niet constant en overal zou kunnen beschermen tegen haar belagers (gehoor CGVS 22 oktober 2010, p. 9, 12, 13, 14).

De huidige algemene bewering van verzoekende partij dat zij en haar gezin wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale politie, maar daar weggelachen werden, vindt nergens steun in het administratief dossier, doch druist daarentegen in tegen haar eerdere verklaringen opgenomen in het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag. Aan deze blote, niet door enig begin van bewijs gestaafde bewering kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Bovendien, zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan verzoekende partij haar bewering dat zij en haar familie wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale autoriteiten, *quod non*, ontbreekt hiervan elk begin van bewijs en toont verzoekende partij niet aan alle mogelijkheden tot het bekomen van nationale bescherming te hebben uitgeput. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Bij 's Raads arrest nr. 56 485 van 22 februari 2011, dat gezag van gewijsde geniet, werd in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag in dit verband o.a. het volgende vastgesteld: *“Vooreerst benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij noch voor het incident in juni 2010 waarbij hij in een wagen zou zijn gesleurd door drie onbekende mannen en met een pistool zou zijn bedreigd wegens zijn politiek engagement, noch voor het feit dat hij sinds maart 2009 achtervolgd en bedreigd zou zijn geworden*

door 'spionnen' van de VMRO-DPMNE, beroep heeft gedaan op de Macedonische autoriteiten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij geen enkele klacht heeft ingediend en dat hij dus niet de minste poging heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Macedonische autoriteiten voorzien. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had, noch dat hem hulp en bescherming zouden worden ontzegd. Deze vaststellingen worden niet weerlegd door de loutere stelling in het verzoekschrift dat, in weerwil van de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in abstracto naar voren wordt geschoven, de situatie te velde verre van rooskleurig is en er nog steeds een zwaar probleem is met de politiediensten. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker weliswaar naar twee internetsites maar hij voegt de betreffende stukken niet bij onderhavig verzoekschrift. Tevens laat hij na te verduidelijken wat de precieze inhoud van deze internetsites is en hoe deze inhoud op concrete wijze de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de werking van de Macedonische politie in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij het niet aan de Raad kan overlaten uit te zoeken of de door hem vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die geen deel uitmaken van het dossier en niet concreet worden toegelicht."

Uit niets blijkt en verzoekende partij toont op generlei wijze *in concreto* aan -ze maakt het tegendeel niet aannemelijk of geloofwaardig- dat zij en/of haar familie voor de problemen ooit hulp en/of bescherming bij de nationale autoriteiten heeft/hebben gezocht. Haar argumentatie, waarbij zij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken en informatie omtrent de discriminatie van Egyptenaren in Macedonië, dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten nu zij van Egyptische afkomst zijn, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij verwijst zeer algemeen naar (informatie omtrent) de discriminatie van personen van Egyptische afkomst in haar land van herkomst, doch zij toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat in geval van eventuele dergelijke persoonlijke problemen in de toekomst de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden. Uit de informatie verrat in het administratief dossier blijkt bovendien dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Een verwijzing naar (informatie betreffende) een algemene situatie in zijn land van herkomst volstaat daarenboven niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij oppert voorts zeer algemeen dat zij en haar gezin reeds sinds 2010 in België verblijven, doch zij maakt hiermee niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren. Zij toont met die algemene bewering immers niet aan dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst omwille van hun verblijf in Europa anders gepercipieerd en gevisieerd zullen worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa van hen een dusdanig ander persoon zou hebben gemaakt dat zij en haar gezin hun leven in Macedonië niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 april 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde artikelen omtrent corruptie en machtsmisbruik van een Macedonische politieke partij, politiegeweld, controle en toezicht door de Macedonische autoriteiten op bepaalde NGO's, en een volksprotest in Skopje tegen misbruik, geweld en onrecht en voor rechtvaardigheid en vrijheid, zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op (de persoon van) verzoekende partij en haar verklaarde problemen. Deze documenten wijzigen dan ook niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS